

Budapestre vonatkozó ujságcikk

Cestélvezés

351.74

Szerző: *Barabás Loránd*Cím: *Ejjeli razzia a Józsefvárosban*Forrás: *Déli Hírlap*

Idő

"1918"

Személy

Bp.

(Hely)

1918. 10. 20

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Ejjeli razzia a Józsefvárosban

(A Déli Hírlap 10. 20. számától.) Ejjeli előtt féltizenkettő volt, mikor az Őriás-utcai rendőrkapitányság értem, ekkor indult el innen a VIII. kerületi katonai rendőrség éjjeli razziájá. A rendőrkapitányság udvara zsúfolva volt katonákkal és detektívekkel, a katonák foggyerűkre támaszkodva bóbiskoltak az udvaron, nagyon fáradtak, kimerültek voltak mostanában nagyon sok a razzia. Pollacsek Sándor főhadnagy, a VIII. kerületi katonai rendőrség parancsnoka, Dóber rendőrfogalmazó, az erkölcsrendészeti osztály kiküldöttje, összeállítják a csoportokat és három különböző irányban megindul a razzia. Odaszegődtem az egyik csoporthoz, elől haladtam a detektívekkel, utánam tízenkét szuronyos katona. Így mentünk végig a Józsefváros legsötétebb mel-
lékutcáin, nagy riadalmat keltve ez ut-
cáknak ehhez már megszokott népsége
között.

A Kender-utca piszkos földszintes házainak amugy sem nagyon bezárt kapui sorra kinyitottak a félelmetes katonai rendőrség előtt. Rosszul festett, álmos arcok fogadnak bennünket.

... szobákban gyorsan világot gyujtanak, fésületlen, ijedt emberek ugranak ki a piszkos ágyakból és remegő kézzel szedik elő gyűrőlt igazolmányukat. A főhadnagy szakértő szemmel nézi át az írásokat és egy pillanat alatt megállapítja, hogy valódiak-e vagy pedig hamisak. Az egész tortúra nem tart soká, egy perc és már elhangzik a kommando:

— Na öltözzön gyorsan, szépen ve-
lünk jön.

Az egyik szobában régi ismerősré akadunk. Kócos, fekete síheder fekszik a dunyha alatt, mellette egy csenevész, beteges kinézésű lány.

— Nini a Hanuska már megint itt van! — kiáltja örvendezve a főhadnagy.

Hanuskát nem nagyon alterálja a rendőrség, igyekszik nyugodtan megmagyarázni, hogy neki joga van éjszaka kint lenni, mert ő rokkant katona.

— Hát máma mennyi pénzed van? — kérdezi a főhadnagy.

— Ma nincs nálam sok, — feleli a rokkant — csak valami nyolcszáz koroná. Ma szerencsém volt, a kuglipá-

lyán nyertem.

Sokat már nem magyarázhat, mert máris motozzák a zsebeit, hátha még több lopott pénzt találhat nála. Hanuska pedig minden felszólítás nélkül már bujik is ki az ágyból, öltözködik és jön velünk. Egészen unottan, minden izgalom nélkül csinálja ezt Hanuska, aki az utóbbi időben már álélt egynéhány hasonló jelenetet.

Tovább indulunk és egy másik házba térünk. A legpiszkosabb, a legzüllöt-
tebb ház, amit csak képzelni lehet, annál meglepőbb az udvarra nyíló ajtón díszlő felírás: „Ügyeljünk a tisztaságra”. Ez a látogatásunk sem volt hiábavaló, két katonaszőkevényvel szaporodott a társaság. Szemben egy háromemeletes házban már valamivel előkelőbb társaságra akadunk. Ide már jobb emberek járnak, sőt várakozáson felül egészen finom urakat is találtunk. Ezt a ruhák jobb minőségéből és nagyobb tisztaságából kétségtelenül meg lehetett állapítani. Azért itt is akadt dolgunk, egynéhány igazolvánnyal itt is baj volt. Ebben a házban ez egyik lakásban furcsa társaság került utunkba, vagy tizen feküdtek az ágyakban, díványon és a földön; itt em főgökök, akik cukorka-kereskedéssel foglalkoznak. Rendkívül érdekes kép volt ez az

álmban megzavart exotikus társaság, csak az volt a baj, hogy sokáig nem lehetett kitarítani a lakásban, oly rettenetes illat facsarta az orrunkat.

Egy kis szállodába értünk a Fecske-
utcában. Itt a nagy lakáshiány dacára üres szobák fogadtak, csak egy-kettőben volt vendég. Az egyik szobában elképzeltetetlen látvány tárult eléink. Az ágyból egy öreg lengvelszidó ugrott ki, piszkos alsóruhában, fején kis fekete báronsípkával, óriási papircsomót kotorászott ki a földön heverő kaftánja zsebéből. Az iratokból kitűnt, hogy valamikor Palesztinából menekült hozzánk, de hogy itt mit csinál, miről él, azt nem tudta megmondani. Csak most, hogy világos lett a szobában, vettük észre, hogy az ágyban az öreg lengvel mellett még valaki feküdt, egy kócos, fekete, öreg lány, azt lehetett volna hinni, hogy a felesége. Ez a felfedezés azonban csakhamar megdőlt, mert az álmos nő a rendőröket mint régi ismerősöket üdvözölte és az egészből csak azt szégyelte, hogy ezzel az ötvenöt éves vén árdragítóval csíptük rajta. Az öreg árdragítót persze bevittük a főkapitányságra.

A Konti-utca hírhedt szalónjában mintegy ötven embert igazoltunk, csupa egészen fiatal fru volt: piacérek, munkások, sőt elegáns kereskedősegéd is

akadt köztük. Egy szmokingos fiatal-ember, puha ingében színes zsebkendővel, arra a kérdésre, hogy mi a foglalkozása, egészen bátran meadotta:

— Hetes tűzér vagyok.

Persze bevittük. Itt, egyébként: pár régi ismerősre is bukkantunk, többek közt a mindig tréfás *Fancsallira*, a villamosok hírhedt zsebtolvajára, akire az egyik detektív jellemzésül a következőket mondotta:

— Ez szerény gyerek, megelégszik a negyvenhatos villamossal, a fő, hogy a napi-rezsije meglegyen.

Ezután a Csokonay-utcai Nemzeti Szállodába mentünk, hogy azt mély álmából felzavarjuk. A csendes szálloda, hol csak sutogni szokás, egy perc alatt mintha kifordult volna sarkából. Szóltak a csengők, a vastag rendőrbotok döngétték a gondosan lezárt ajtókat, melyek hosszas mógatásra ki-

nyilottak. Zavart férfiakat és nőket láltunk a rendetlen szobákban, mint lázas idegességgel kolorásszák elő igazolványait. Volt itt katonaszökevénytől fölfelé és uriaszonytól lefelé mindenfajta. Az egyik szobában egy áldott állapotban levő egészen fiatal leányt találtunk, egy tizennyolcéves és egy tizenhatéves fiúval. Szép, egészséges gyerekek voltak, valami üdítő frissesség és fiatalság sugárzott belőlük ezen a züllött helyen. Sírva mondta el a leány, hogy születendő gyermekének apja valahol a harctéren van, ő most a tizennyolcévest szereti, a tizenhatéveshez azonban semmi köze. Ennek a három gyereknek pusztuló fiatalsága és szomorú züllése volt az egész razzian a legszomorubb kép.

Végül a *Béerkocsis-utca 31.* számú házba mentünk. Az arra járó naiv halandó nem is gondolná, hogy milyen piszkos tüzfészske ez a pesti prostitúciónak. A lakásokat oly asszonyok bérlik, akik hivatásszerűen azzal foglalkoznak, hogy szobáikban nyolc-tíz koronás napi bérért albérletbe adják lányoknak. Megkérdeztünk egy ilyen főbérlet, akit álmosan és gyűrötten ráncigáltunk ki ágyából, hogy mennyi bért fizet két szobás lakásáért. Dadozva, gondolkodás után azt mondta, hogy ezernégyszáz korona lakbért fizet. Ezzel szemben az egyik szobát napi tíz koronáért, a kisebbik szobát nyolc koronáért és a fürdőszobát öt koronáért adja bérbe. Harminc ilyen lakás van ebben a házban, valóságos amerikai üzem. A razzia egyébként itt nem sok eredménnyel járt, ide ugy látszik már rendesebb emberek járnak.

Már hajnalodott, mikor véget ért a razzia. A katonák szuronyai közt már egész kis karaván haladt, fázós, gyűrött arcú, szomorú emberekből. Odakint a József-köruton már gyülekeztek az asszonyok a községi élelmiszerüzem boltja előtt. Megkezdődik a nappali tülekedés.